

in iznova se je ulil čudežni slap zlatih denarjev.

»Dobro«, je menil Ali, »zdaj pa že vem, kaj je treba storiti!«

In kadarkoli mu je poslej zlata zaloga pohajala, si je postavil sovo pred obličje in točil grenke solze. Lahko razumete, da je nagloma tako zabogatel kakor kalif. Ta položaj je trajal dolgi dve leti.

Po tem času je Ali s skrbjo zapazil, da sova vidno peša navzlic obilni hrani, katero so ji dajali vsak dan. Še več: ko je nekoč »izjokala« zlatnike, se je uboga žival onesvestila in bila kakor mrtva debelo uro. Kaj pa je to? Ves iz sebe je Ali tekél h kalifu, ki ga je še zmeraj prijateljsko sprejemal, in mu povedal stvar. Osman se je nekaj časov zamislil, nato pa tako-le pojasnil:

»Preveč jo izrabljaš, Ali, svojo ubogo sovo. Čisto izčrpana je in nekoliko mesecev bi jo moral pustiti na miru.«

Kakor si lahko mislite, si nekdanji prosjak ni upal ugovarjati. Vedel pa je, da ima le še malo po skrinjah; zahvalivši se kalifu, je s težkim srcem odšel. Joh, kaj naj počne sedaj? Jemlje na posodo? Kdo pa bi mu mogel razen kalifa posoditi veliko vsoto, ki bi mu zagotovila dva ali tri mesece razkošnega življenja? Da bi se obrnil na kalifa, na to še misliti ni maral. Huda sramota zanj, da ni bil previdnejši.

V Alijevi sobi je sova ždela na svoji gredi, strmela v gospodarja z okroglimi očmi in se ni menila za stisko, v katero ga je pripravila. Od slabosti je drgetala nekoliko, oči so ji bile medle in mrke.

Turobna bojazen je objela Alija. Kaj naj počne, če bi mu poginila? In če si ne bi opomogla? Če bi jo jutri dobil še bolj bolno. Tedaj je zla misel obšla bivšega berača: sklenil je cveliti sovo in čim več izvabiti iz nje, tudi če bi jo potem izgubil.

Postavil se je pred ptico, ki ga je že nemirno opazovala. In ko se je razjokal, ga je sova posnemala in njeno ihtenje je bilo podobno mrtvaški pesmi.

In medtem, ko se je zlato kopičilo pod drogom, se je zdelo, da hoče sova s svojim obupnim jadikovanjem reči:

»Dovolj! dovolj! ne daj, da poginem! Pusti me, naj živim, izkoristim krasne poletne noči in hladni večerni veter.«

Ali je neizprosno še dalje vokal.

Na mah pa je cvenketanje zlatnikov prenehalo. Ali je skočil pokonci in videl, kako se je sova opotekla in okorno telebnila na tla. Približal se je. Končano je bilo. Zadnja solza, pristna solza, je kanila ptici iz oči, pa zdrknila na kopico zlata.

Čudo prečudno! Ko bi trenil, so se novci spremenili v pravo vodeno trombo, ki je pometla sobo, izpodkopala zidove, prevrnila prepaže. Potem je še huje zavrelo ter odneslo Alija, ki je omedlel...

Ko se je osvestil, je sedel na kupu peska, oblečen v svoje cunje. O njegovi hiši, o vsem njegovem bogastvu ni bilo ne sledu ne tiru. Kar si je bil nakupil za sovino zlato, je za vselej izginiilo. Solze so bile vse odplavile.

Ko se je čez dva dni Ali oglasil pri kalifu, so ga njegovi hlapci nagnali z batinami.

Po Lamoucheu — dr. Anton Debeljak

Slika

Kaj so krilatci utrujeni sedli na belo odejo tam dolí v kotlini?

Kaj Bogec natresel je žarnih demantov, da se leskečejo v sončni sveflini?

To niso krilatci, ne demanti žarni, to kočic je bornih kopica: srce je veselo, ko zrem jo iz daljave, saj moja je rodna vasica.

Ivan Čampa